

مرکز مجاز امام صادق علیه السلام

سیوطی

جلسه (۱۲۳) ۱۹

استاد: وافى یزدى

موضوع: اضافه

ImamSadiq.tv

ImamSadiq.tv

ImamSadiq.tv

اسماء دائم الاضافه:

۵- «أى»: به مثنى و جمع نکره اضافه می شود.

در موارد زیر، «أى» می تواند به مفرد معرفه اضافه شود:

۱- اگر تکرار شود: أئبى و أئبک فارس الاحزاب.

۲- اگر اجزاء مفرد، مورد قصد و نیت باشد: أى زید حسن؟ (منظور: أئبى اجزائه حسن؟).

نکته ۱: «أى» موصوله به معرفه ای که مفرد نباشد اضافه می شود: أئبهم أشد.

نکته ۲: «أى» صفتیه و حالیه، به نکره اضافه می شوند: مررت بفارس أئبى فارس - مررت بزید أئبى فارس.

نکته ۳: «أى» شرطیه و استفهامیه هم به نکره و هم معرفه اضافه می شوند: أئبما الاجلین قضیت - فبأئبى حدیث.

نکته ۴: اگر «أى»:

الف- به مثنای معرفه اضافه شود: ضمیری که به «أى» برمی گردد: باید مفرد باشد.

ب- به مثنای نکره اضافه شود: ضمیر برگشتی به آن، مثنی است.

۶- «لذن»: که ظرف برای ابتدای غایت زمانی یا مکانی است، دائم الاضافه بوده و مابعد خود را مجرور می کند، اما اگر

بر سر کلمه «غده» بیاید، می تواند آن را منصوب یا مرفوع کند (که نادر بوده و دیگر اضافه صورت نگرفته است).

ImamSadiq.tv

ImamSadiq.tv

ImamSadiq.tv